

DETALJNIJE

Istina je da sindikati imaju različitu štrajkašku moć. Najveću ima sindikat srednjih škola, a najmanju ne-lijechnički sindikati u zdravstvu. No naš Sindikat je davao drugu vrstu doprinosa, stručnu, kadrovsku i finansijsku u velikim akcijama. To je davalo sinergijski učinak. Čak i među prosvjetnim sindikatima postoji velika razlika. Učitelji podučavaju malu djecu i ne mogu štrajkati kao profesori u srednjim školama.

Međutim, kažu one da njihova dva sindikata neće više štrajkati za osnovicu jer je osnovica zajednička svim sindikatima, a oni će se boriti samo za svoje granske kolektivne ugovore. No, kroz granske kolektivne ugovore ne mogu se boriti za osnovicu ni za visinu plaća svojih članova. Znači da, ako ne štrajkaju za osnovicu, nikada više neće štrajkati za plaće za svoje članstvo. Budući da štrajkaški slabiji sindikati neće moći to odraditi dovoljno snažno, proizlazi da ih nije briga kakve će plaće imati njihovi vlastiti članovi, samo ih je briga da oni ne štrajkaju za druge, ne shvaćajući da zapravo uvijek štrajkaju prije svega za sebe i svoje članove.

Kolegice nisu sposobne shvatiti objektivne teškoće drugih sindikata u organiziranju štrajka. To je vrsta egoizma apsolutno strana sindikatima. Osim toga, štrajk je u javnim službama više manifestacija nezadovoljstva nego ekonomski pritisak na poslodavca. Stoga, stvaranju slike o nezadovoljstvu itekako mogu doprinijeti na svoj način i sindikati koji nemaju veliku štrajkašku moć (kultura, znanost, itd).